Al doisprezecilea ceas

Al doisprezecelea ceas

Traducere de Mihaela Tocuț

MICHAEL PHILLIPS

Casa Cărții, Oradea
2013

Secret of the Rose #1: The Eleventh Hour
Copyright © 1993 by Michael Phillips
Romanian edition © 2013 by Editura Casa Cartii with permission of Tyndale House Publishers, Inc. All rights reserved.

Seria Secretul trandafirului 1: Al doisprezecelea ceas
Copyright © 1993 Michael Phillips
Publicată în limba română de editura Casa Cărții, cu permisiunea Tyndale House Publishers, Inc. Toate drepturile rezervate.

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii Casa Cărții. Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a editurii Casa Cărții, Oradea.

Acest roman este o operă de ficțiune. Numele, personajele şi evenimentele prezentate în carte constituie rodul imaginației autorului sau sunt folosite în mod fictiv. Orice asemănare cu evenimente, locuri, organizații sau persoane reale este pur întâmplătoare şi neintenționată.

Al doisprezecelea ceas
de Michael Phillips
Copyright © 2013 Casa Cărții
OP 2, CP 30,
410670, Oradea
Tel./Fax: 0259-469 057; 0359-800761; 0728-874975
E-mail: info@ecasacartii.ro
www.ecasacartii.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Philips, Michael
Al doisprezecelea ceas / Michael Philips ; trad.: Mihaela Tocuț. - Oradea : Casa Cărții, 2013
ISBN 978-606-8282-81-7
I. Tocuț, Mihaela (trad.)
821.111-31=135.1

Traducerea: Mihaela Tocuț
Editarea: Camelia Luncan
Tehnoredactarea: Vasile Gabrian
Coperta: Marius Bonce

Tiparul executat la Findata srl, Oradea, www.findata.eu

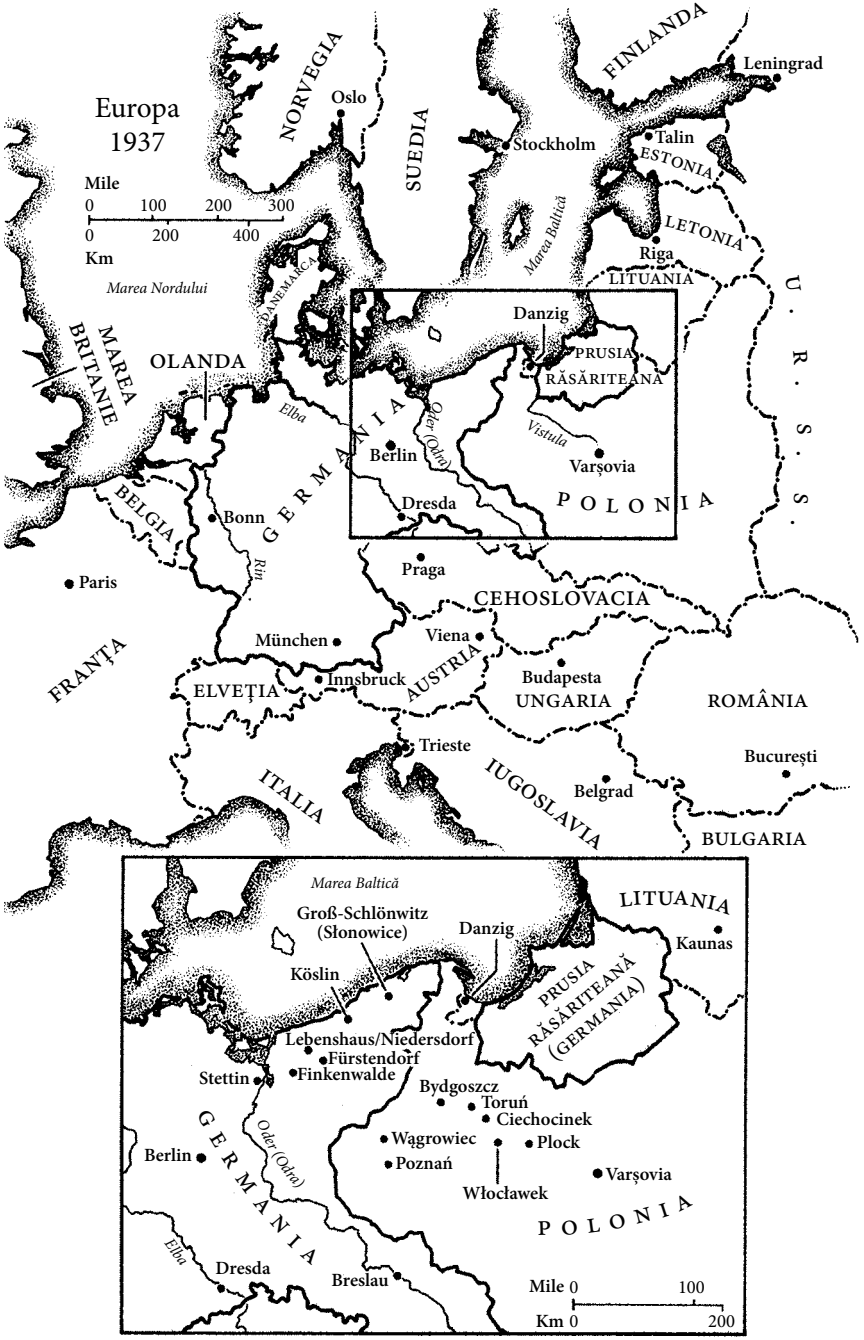
Europa
1937
Mile
0 100 200 300
0 200 400
Km
Marea Nordului
MAREA BRITANIE
OLANDA
BELGIA
FRANȚA
NORVEGIA
Oslo
SUEDIA
Stockholm
FINLANDA
Leningrad
Talin
ESTONIA
LETONIA
Riga
LITUANIA
Marea Baltică
DANEMARCA
U. R. S. S.
Danzig
PRUSIA RĂSĂRITEANĂ
Elba
Oder (Odra)
Vistula
Berlin
Varșovia
Dresda
POLONIA
GERMANIA
Bonn
Rin
Praga
CEHOSLOVACIA
Paris
München
Viena
AUSTRIA
Budapesta
UNGARIA
ROMÂNIA
ELVEȚIA
Innsbruck
Trieste
ITALIA
IUGOSLAVIA
Belgrad
București
BULGARIA
Marea Baltică
LITUANIA
Kaunas
Groß-Schlönwitz
(Słonowice)
Danzig
Köslin
PRUSIA RĂSĂRITEANĂ (GERMANIA)
Lebenshaus/Niedersdorf
Fürstendorf
Finkenwalde
Stettin
Bydgoszcz
Toruń
Ciechocinek
Wągrowiec
Plock
Poznań
Berlin
Oder (Odra)
GERMANIA
Varșovia
Włocławek
POLONIA
Elba
Dresda
Breslau
Mile 0 100
Km 0 200

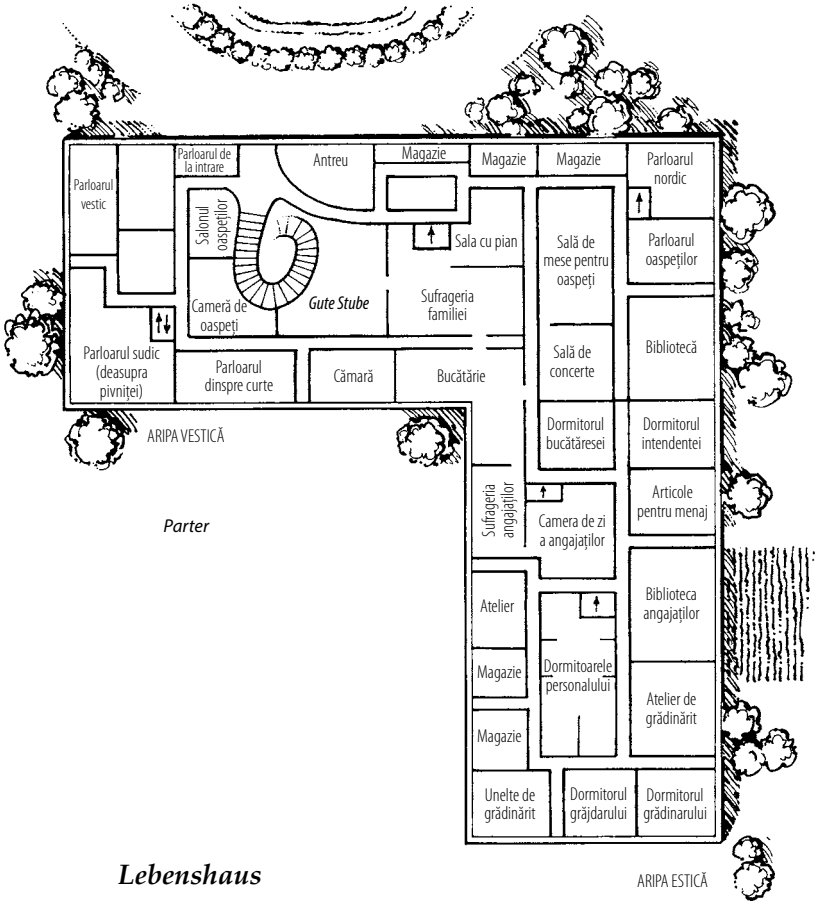
Parloarul vestic
Parloarul de la intrare
Antreu
Magazie
Magazie
Magazie
Parloarul nordic
Salonul oaspeților
Sala cu pian
Sală de mese pentru oaspeți
Parloarul oaspeților
Cameră de oaspeți
Gute Stube
Sufrageria familiei
Sală de concerte
Bibliotecă
Parloarul sudic (deasupra pivniței)
Parloarul dinspre curte
Cămară
Bucătărie
ARIPA VESTICĂ
Dormitorul bucătăresei
Dormitorul intendentei
Sufrageria angajaților
Camera de zi a angajaților
Articole pentru menaj
Parter
Atelier
Biblioteca angajaților
Magazie
Dormitoarele personalului
Atelier de grădinărit
Magazie
Unelte de grădinărit
Dormitorul grăjdarului
Dormitorul grădinarului
ARIPA ESTICĂ

Lebenshaus

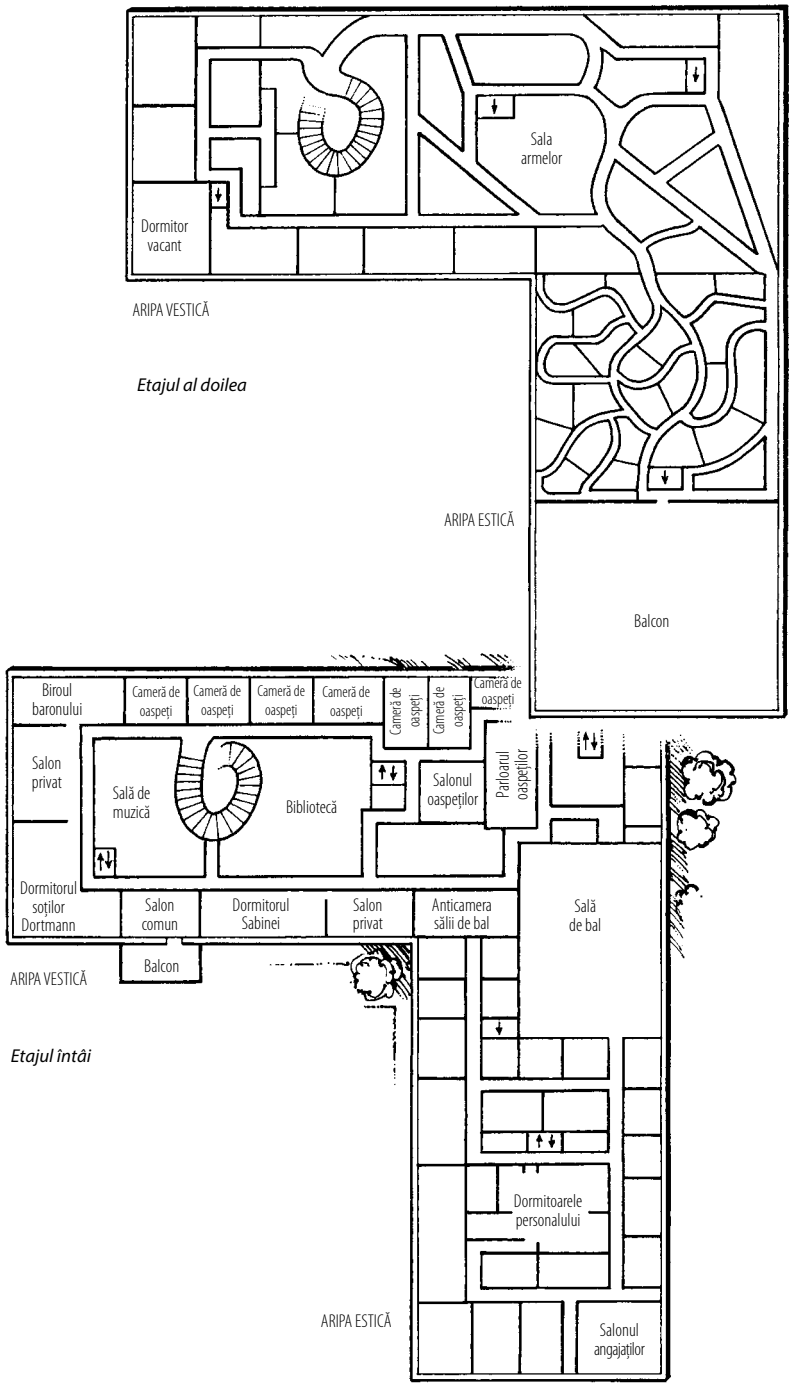
Sala armelor
Dormitor vacant
ARIPA VESTICĂ
Etajul al doilea
ARIPA ESTICĂ
Balcon
Biroul baronului
Cameră de oaspeți
Cameră de oaspeți
Cameră de oaspeți
Cameră de oaspeți
Cameră de oaspeți
Cameră de oaspeți
Cameră de oaspeți
Salon privat
Sală de muzică
Bibliotecă
Salonul oaspeților
Parloarul oaspeților
Dormitorul soților Dortmann
Salon comun
Dormitorul Sabinei
Salon privat
Anticamera sălii de bal
Sală de bal
Balcon
ARIPA VESTICĂ
Etajul întâi
Dormitoarele personalului
ARIPA ESTICĂ
Salonul angajaților

Cuprins

Introducere 15
Prolog 21

PARTEA I: Misterul grădinii 23
1. În mijlocul elitei 25
2. O conversație pe pajişte 30
3. Baronul Heinrich von Dortmann 43
4. Oportunistul 48
5. Moşia von Dortmann 50
6. Ochii din umbră 57
7. *Der Frühlingsgarten* 60
8. Misterul grădinii 66
9. Furtuni interioare 73
10. O avansare josnică 79

PARTEA A II-A: Misterul împărăției 85
11. Sosesc oaspeți la moşie 87
12. O dimineață în grădină 93
13. O plimbare prin pădure 96
14. Casa misterioasă 103
15. Rugăciune pentru o sfântă bătrână 112
16. Turul casei continuă 115
17. O dimineață cu „fetele” 124
18. Schimbare de planuri 134
19. Vizita 140
20. Invalidul 143
21. Două mame 147
22. Spionul 155
23. Soț şi soție 159
24. Zgomote misterioase 164

25. Galeria secretă 167
26. Misterul împărăției 181
27. Tatăl 186

PARTEA A III-A: Misterul frăției 193
28. Finkenwalde 195
29. Un plan mârşav 200
30. O întrebare grea 203
31. Un apel important 208
32. Bonhoeffer la *Lebenshaus* 210
33. Ceva suspect 216
34. O vizită de curtoazie 222
35. Percheziția 227
36. Schimb de scrisori 231
37. Decizii grele 238
38. Corespondență sporadică 247

PARTEA A IV-A: Misterul tainiței 253
39. Preludiul războiului 255
40. Sete de răzbunare 259
41. O pretenție ciudată 262
42. Încă o invitație 267
43. Petrecerea 270
44. Lumină şi întuneric 274
45. Prietenie reînnoită 285
46. Răbufnirea 290
47. O discuție despre mânie 296
48. Roşul trandafirului 302
49. Cei trei părinți 306
50. Coridoare în lung şi în lat 316
51. La munca câmpului 320
52. Povestea bătrânei Eppie 326
53. Începutul războiului 335
54. O propunere sfâşietoare 338
55. O mărturie dictată de circumstanțe 342
56. Un cadou de despărțire 351
57. Rugăciune pentru îndrumare 360
58. O misiune secretă 366

PARTEA A V-A: Misterul casei 371
59. O lume scufundată în întuneric 373
60. Veghe nocturnă 377
61. Operațiuni ale Gestapoului 381
62. Fugă în noapte 387
63. Pe urmele fugarilor 392
64. În criptă 395
65. O noapte a morții 399
66. Rețeaua 403
67. Din nou împreună 405
68. Pribegind prin pustie 408
69. Şi petalele sunt înmiresmate 411
70. O dimineață în grădină 421
71. Viața la *Lebenshaus* 429
72. Spre sud 436
73. Tainița 438
74. Biroul secret 440

PARTEA A VI-A: Misterul sacrificiului 443
75. Casa Schmundt 445
76. Misterul cutiei 450
77. Baronul şi rabinul 455
78. Înapoi în nord! 461
79. O nouă vizită 464
80. Bănuieli 469
81. Străinul 472
82. Cele trei fete 477
83. Roabele Domnului 481
84. Un musafir nepoftit 484
85. Gustav face o descoperire 489
86. Undeva în Polonia 492
87. Heinrich şi Marion 497
88. Ultima noapte la *Lebenshaus* 503
89. Iuda 506
90. Sederul de Paşti 507
91. Gânduri chinuitoare 510
92. Sfânta cină 512
93. Apropierea răului 515

94. Îngerul morții 517
95. Sacrificiul 523
96. Libertate 531

Epilog 539
Notă despre Dietrich Bonhoeffer 540
Despre autor 542

Introducere

Doar un autor poate înțelege cum, uneori, pe parcursul scrierii unei cărți, aceasta are darul de a prelua controlul, scriindu-se oarecum „singură”.

Sunt sigur că ați mai auzit expresia şi probabil că aveți păreri împărțite în privința aceasta. Cu mult timp în urmă, când am încercat să explic fenomenul unuia dintre foştii mei editori, replica lui a fost: „Sună cam înfricoşător, Mike… Nu cred că vrei să vadă cititorii așa ceva!”

Ei bine, fireşte că o carte nu poate să se *scrie singură*.

Scrierea unei cărți presupune o muncă asiduă din partea autorului, care trebuie desigur să aibă habar despre ceea ce scrie.

Totuşi, întregul proces are o dinamică realmente misterioasă. Nu de puține ori se întâmplă, de pildă, ca, după ce autorul stabileşte bazele acțiunii, personajele să preia conducerea, impunând ritmul şi direcția. Autorul nu trebuie decât să le urmeze!

Soția mea, Judy (care a participat activ la scrierea fiecărei cărți ce îmi poartă numele), prietena noastră, Judith Pella, şi cu mine, am fost tustrei martorii acestui fenomen pe parcursul scrierii romanului *Robbie Taggart*. Robbie s-a dovedit a fi un personaj atât de captivant, încât noi nu a trebuit decât să îl urmăm, la propriu şi la figurat, prin întreaga lume şi – poate că asta vi se va părea puțin înfricoşător – să vedem ce se va întâmpla cu el în continuare.

Maggie şi Ian, cele două personaje principale din seria *Stone-wycke*, nici măcar nu au existat în mințile noastre la demararea proiectului. Cei doi s-au strecurat în poveste oarecum întâmplător, iar apoi au preluat pur şi simplu conducerea, impunând cursul acțiunii pentru tot restul seriei!

Personajele au această putere, la fel ca intrigile, situațiile şi relațiile prezentate într-o carte. Unele poveşti pur şi simplu se vor scrise.

Secretul trandafirului este o astfel de poveste.

Eu şi soția mea iubim trandafirii. Înainte de a ne căsători, obişnuiam să-i dăruiesc lui Judy trandafiri galbeni şi de atunci nu am încetat să ne oferim unul altuia trandafiri.

Cu câteva zile în urmă, deşi suntem în toiul iernii, Judy a descoperit în una dintre tufele din curte un boboc de trandafir roşu care nu părea să ştie că perioada de înflorire trecuse de mult. Spre deosebire de florile sănătoase şi catifelate, cu colorit intens, ce răsar primăvara, petalele acestui trandafiraş erau micuțe, de un verde maroniu. Deşi perfect formată, floarea era pipernicită şi era evident că nu va atinge niciodată dimensiunile normale. Era un trandafir „iernatic".

Judy l-a cules şi l-a pus într-o vază înaltă şi îngustă, pe dulăpiorul din baie.

Totuşi, acesta nu era un trandafir oarecare. Avea ceva special.

Poate că farmecul lui aparte consta în faptul că bobocul acela minuscul nu avea să se deschidă niciodată complet. Sau în mirosul puternic al petalelor care, deşi strânse una în alta, se încălziseră de când fuseseră aduse în casă şi începuseră să îşi răspândească parfumul în întreaga baie şi afară, pe hol. Sau poate în însemnătatea curajului de care dăduse dovadă, înflorind în pofida ploilor torențiale şi a vântului năprasnic ce nu încetaseră vreme de două săptămâni.

Cum de prinsese viață în condiții atât de potrivnice? Dumnezeu ştie. Important e că îşi înălțase mândru căpşorul, înfruntând curajos ploaia şi vântul năprasnice.

Ori de câte ori trecea pe lângă baie, Judy arunca, fără să vrea, o privire înăuntru, spre plăpândul trandafiraş iernatic, roşu şi înmiresmat, care parcă o chema… o invita să îi descopere misterul.

Ce mister poate să ascundă un trandafir? s-ar putea întreba unii dintre voi. Un trandafir este o floare şi nimic mai mult.

Bănuiesc că în sufletul fiecărui scriitor se ascunde un poet şi un mistic. Soția mea şi cu mine privim toate fenomenele cotidiene dintr-un unghi alegoric, încercând să descoperim semnificațiile mai adânci ce s-ar putea ascunde în spatele lor.

Dacă acest lucru vi se pare puțin deplasat, vă rugăm să ne iertați. Deşi suntem căsătoriți de peste douăzeci de ani, continuăm să ne dăruim trandafiri şi în ziua de azi. Presupun că suntem nişte romantici incurabili. De fapt, probabil că tocmai acesta este motivul pentru care am devenit scriitor!

Dar să revenim la subiect. Soția mea a descoperit bobocul de trandafir tocmai când căutam subiecte pentru o nouă carte. În dimineața celei de-a doua zile m-a sunat la birou.

— Simt că în spatele bobocului se ascunde o poveste, îmi zise ea. Parcă şi văd o carte intitulată *Trandafirul*! Trandafirul e atât de simplu şi totodată… hm… încărcat de simboluri mistice…

— Mda, mă rog, am mormăit eu ursuz.

Mintea îmi stătea la cu totul altceva în momentul acela. Nu avea rost să continuu.

Peste o jumătate de oră telefonul sună din nou. Era tot soția mea. Am avut, practic, aceeași conversație. În acel stadiu, ea era cea care dădea dovadă de prea mult romantism, nu eu!

Telefonul sună pentru a treia oară.

— Iartă-mă, se scuză Judy râzând, dar, cu riscul de a părea o moară stricată, insist să cred că acesta poate fi un subiect interesant. Sunt sigură că în spatele trandafirului se ascunde o *poveste*! Un mister, o poveste de dragoste… Imaginează-ți următoarea scenă…

De această dată eram pregătit să o ascult.

Adevărul fie spus, între timp, cândva între al doilea şi al treilea apel, mi se deşteptase şi mie latura poetică şi apetitul pentru noua poveste. Astfel încât, atunci când Judy mă sună pentru a treia oară, mintea mea începu imediat să genereze imagini legate de subiectul trandafirului. Vedeam cu ochii minții un bărbat singur – pierduse de curând pe cineva drag – care şedea într-un balansoar, ținând în mâini un potpuriu cu petale de trandafiri, a căror mireasmă îl transporta departe, într-un trecut fericit…

Nici nu apucai să-mi termin bine ideea, că Judy începu să îmi descrie…

Ei, dar n-am să vă dezvălui chiar totul! Citiți cartea şi veți vedea.

La câteva minute după încheierea conversației, Judy apăru la uşa biroului meu, cu trandafirul roşu în mână. Puse vaza pe masa mea de lucru şi se aşeză. Am admirat îndelung floarea, apoi ne-am reluat conversația.

După doar câteva minute de discuție fiecare dintre noi recunoscu că această poveste *trebuie* să fie scrisă, că ea se vrea aşternută pe hârtie, că este mai importantă decât noi. Poate că toate acestea vi se par un pic stranii, aşa cum le-a considerat şi editorul meu cu mulți ani în urmă. Un alt editor, însă, mi-a spus odată că toți scriitorii sunt puțin într-o ureche şi cine sunt eu să îl contrazic?

Lăsând gluma la o parte, revelația (căci noi aşa am perceput-o) ascundea, în mod vădit, un adevăr profund. Brusc, totul a devenit extrem de *real*, ca şi cum ni s-ar fi „arătat" o adevărată bucată de istorie, o poveste despre care trandafiraşul nostru iernatic ştia totul, căci cunoştea povestea universală a trandafirilor de pretutindeni şi era hotărât să ne-o împărtăşească.

Aşa că şi-a înălțat curajos căpşorul în mijlocul furtunii şi ne-a zis: „Am să vă spun povestea câtorva dintre frații şi surorile mele. Deşi ei nu mai sunt, sufletele lor continuă să trăiască. Câteva dintre petalele lor au fost păstrate pentru a aminti de ei şi după moarte. Căci mireasma unui trandafir nu moare niciodată. Trandafirul care, prin al său parfum, te face să oftezi, să zâmbeşti sau să te gândeşti la cineva drag, este înălțat în împărăția veşnică. Pentru cei care iubesc trandafirii, şi petalele sunt înmiresmate. În speranța de a dărui tuturor această bucurie, trandafirii îşi răspândesc parfumul pe tot cuprinsul pământului.

În sufletul trandafirului se ascunde povestea iubirii universale. Menirea trandafirilor este să o dea mai departe şi să povestească oamenilor, prin mireasma lor subtilă, despre Iubirea supremă care le-a creat pe toate şi în care sălăşluiesc toate iubirile universului. Petalele lor pot avea parfum dulce, dar şi amar. Iubirea nu respectă reguli. De aceea, istorisirea *acestei* poveşti mi-a revenit mie, un trandafiraş iernatic, cu parfum de tristețe.

Am răsărit din pământ pentru a vă spune, prin dulcea-mi mireasmă, nu povestea trandafirului, ci pe cea a Iubirii creatoare.

Pentru ca, privindu-mă, să descoperiți povestea pe care v-aş spune-o dacă aş putea să vă vorbesc despre frații şi surorile mele care au trăit, cândva demult, peste ocean, şi despre bărbații şi femeile care i-au iubit."

Aşa că a doua zi m-am aşezat în fața maşinii de scris să văd dacă pot descoperi începutul poveştii la care se gândea trandafiraşul nostru.

Totuşi, înainte de a purcede la lucru, m-am oprit să scriu aceste câteva rânduri introductive pentru voi, cei care s-ar putea să îmi citiți într-o bună zi cartea.

De obicei scriu introducerea doar după încheierea cărții. Totuşi, de această dată am considerat că este potrivit să vă împărtăşesc gândurile mele înainte de a porni la drum.

Adevărul este că în momentul de față ştiu aproape la fel de puține ca *voi* despre ceea ce are să se întâmple în roman. Ard de nerăbdare să descopăr, dar momentan nu ştiu încotro se va îndrepta povestea după ce vom deschide uşa spre trecut şi vom păşi într-o epocă nu foarte îndepărtată, în acel moment întunecat al istoriei omenirii pe care niciunul dintre noi nu îl va uita vreodată.

Ştiu însă că povestea se va spune singură. Cartea nu se va scrie singură, dar am convingerea că adevărurile din ea se vor povesti singure. Aceasta nu este nicidecum povestea *mea*, ci a experienței universale la care devenim cu toții părtaşi ori de câte ori ducem la nas un trandafir şi inspirăm adânc, odată cu parfumul său, misterele şi secretele pe care Dumnezeu le-a ascuns în el.

Michael Phillips
Eureka, California

Prolog
1961

Bărbatul se legăna încet în balansoarul din lemn de stejar. Cu excepția părului bogat, de un castaniu aprins, ce strălucea în lumina blândă a înserării, presărat doar ici şi colo de câte un fir argintiu, din toate celelalte puncte de vedere – deşi fața nu i se vedea bine – părea un om bătrân. Umerii îi erau căzuți, striviți parcă sub greutatea invizibilă a deznădejdii.

Balansoarul părea să fie legănat, încet şi melancolic, de o forță nevăzută ce nu avea nicio legătură cu membrele lui. Brațele şi picioarele îi atârnau inerte, aparent incapabile să inducă acea mişcare ritmică pendulului de lemn în care şedea.

Avea înfățişarea unui om care renunțase la viață – mort pentru cei din jur şi aproape mort pe dinăuntru.

Singurul lucru care arăta că încă mai trăieşte, în afară de scârțâitul tălpilor de stejar pe podea, era tremurul uşor al degetelor pe genunchi. Strângea ceva în mână.

În jurul lui, Alpii Bavariei, maiestuoşi, neclintiți şi plini de pace, constituiau exact balsamul de care avea nevoie sufletul său după tragedie.

Verdele pădurilor, peticele de omăt ce se mai zăreau pe ici, pe colo, clinchetul tălăngilor ce atârnau grele la gâturile groase ale bovinelor, jodelurile răzlețe ale muntenilor, piscurile înzăpezite ce se întindeau semețe cât vedeai cu ochii – toate acestea îi alinau sufletul, amintindu-i de scrisorile de odinioară, în timp ce cei din jur îi supravegheau însănătoşirea trupească.

Ce-mi pasă dacă mi se vindecă sau nu piciorul? gândi el. *Chiar dacă voi putea merge din nou, la ce bun?* Fără *ea* viața nu mai avea sens.

Totuşi, viața fusese generoasă cu el, bogată şi plină de bucurie! Nu-şi închipuise vreodată că o asemenea fericire era posibilă!

Apoi soarta îi luase brusc şi brutal totul!

Sau cel puțin aşa i se părea lui în aceste momente de deznădejde, deşi în adâncul sufletului încerca să se convingă de contrariu. La fel ca ea, nici el nu credea în soartă, dar în aceste zile întunecate îi venea foarte greu să nu revină la vechiul său mod de gândire.

Ştia ce-ar spune ea, că totul s-a terminat cu bine, că totul este aşa cum trebuie să fie. Dar el nu putea accepta ideea că această catastrofă fusese voia lui Dumnezeu. Că ea ar putea *duce la ceva bun*, poate, deşi era o idee la fel de greu de îmbrățişat.

Totuşi, ştia că *ea* aşa ar fi spus şi, de dragul amintirii ei, se va strădui să accepte acest adevăr.

Amintirea ei – era tot ce îi rămăsese.

Sunetul vocii ei… râsul ei melodios… zâmbetul ei larg, buzele ei, gura ei…

Amintirea ei… şi aceste câteva petale uscate din cutia pe care i-o dăruise ea. Ce dar neprețuit fuseseră odinioară! Acum şi ele păreau lipsite de viață. Parfumul lor cândva vesel căpătase un iz înțepător şi melancolic.

Nu putea să o aducă înapoi şi nici să nu se lase copleşit de o nostalgie dulce-amară. Mirosul îi trecea ca un fier roşu prin inimă, dar era mirosul… *ei*.

Îşi duse cutiuța în dreptul nărilor, îi scoase capacul, se aplecă înainte şi inspiră adânc mireasma anilor. Făcuse asta de sute de ori până acum şi avea să o facă de sute de ori şi de acum încolo. Deoarece în aroma aceea se ascundeau nenumărate secrete, cunoscute doar inimii lui.

Aşeză cutia la loc pe genunchi. Pe obraz începu să i se prelingă o lacrimă. Continuând să se legene, îşi lăsă gândurile să zboare cu mulți ani în urmă, la ziua când văzuse pentru prima oară frumosul chip al celei cu care descoperise misterul iubirii.

Partea I

Misterul grădinii – 1937, începutul verii

1

În mijlocul elitei

Evenimentul avea, fără doar şi poate, strălucirea aristocratică a Europei de altădată.

Într-o parte a vastei peluze, un cvartet de coarde interpreta Menuetul din *Serenada în Sol Major* de Mozart.

Chelneri cu experiență, gătiți la patru ace, îşi croiau discret drum prin mulțimea de invitați, purtând cu iscusință tăvi din argint, încărcate cu trufe, felii minuscule de pâine acoperite cu fel de fel de delicatese multicolore şi pahare cu vin roşu şi alb din valea râului Mosela. Acestea şi multe alte bucate alese garniseau mesele răsfirate pe toată suprafața grădinii.

Ținuta festivă a ospătarilor ce se deplasau tăcuți prin mulțime era pe măsura ocaziei. Majoritatea bărbaților purtau fracuri sau smochinguri, iar femeile, rochii de seară. Toată crema societății berlineze era prezentă la mult aşteptatul eveniment. Ba chiar se zvonea că până şi Führerul s-ar putea să îşi facă apariția.

Singurii bărbați care nu făceau paradă în costume scumpe erau cei în uniformă militară. La drept vorbind, numărul ofițerilor din cadrul *Wehrmacht* şi *Luftwaffe* era atât de mare, încât celor peste o duzină de diplomați străini prezenți la eveniment le era imposibil să se simtă cu adevărat în largul lor. Pentru nimeni nu mai constituia un secret faptul că Germania redevenea rapid o redutabilă putere militară, iar expresia de pe fețele bărbaților în uniformă nu inspira nicidecum un sentiment de siguranță în privința viitorului.

În privirea intensă a trei sau patru dintre aceştia se citea un devotament orb față de o cauză care, peste doar câțiva ani, avea să semene o panică nebună în rândul compatrioților lor, ținând

o întreagă națiune sub teroare. Cu un an înainte, Gestapoul şi SS-ul se uniseră sub conducerea lui Heinrich Himmler. Deşi numele poliției secrete era de pe acum destul de cunoscut, conotațiile teribile ale cuvântului, la al cărui simplu auz lumea avea să se cutremure de groază, se aflau încă în stadiu embrionar.

Zâmbetele luminoase, voia bună şi seninătatea elevată care îi înconjurau acum pe ofițeri şi pe cei mai bogați şi mai influenți reprezentați ai fiecărei păturii sociale din Germania păreau să dezmintă fatidicul vuiet al evenimentelor mondiale ce se apropiau cu o viteză amețitoare. Se aflau în Berlin, inima uraganului, locul în care se pornise vijelia, dar unde nu se simțeau încă năprasnicele ei rafale. Aceasta era elita societății, cei care, fără să o ştie încă, vor hotărî cursul istoriei, schimbând pentru totdeauna mersul întregii omeniri.

Cum să ştie ei că exuberanța şi buna dispoziție nu erau decât o jalnică fațadă?

Din moment ce ei luau parte la mascaradă, cum să îşi dea seama că mărul era putred pe dinăuntru? Din depărtare, tobele istoriei răsunau înfundat a pericol, dar doar o mână dintre cei invitați la sindrofie erau conştienți de asta. Toți ceilalți se mulțumeau să se delecteze cu *Eine Kleine Nachtmusik* în interpretarea cvartetului de coarde, cu clinchetul paharelor de şampanie, cu râsetele voioase şi fețele zâmbitoare din jurul lor, radiind de mulțumirea de sine a celor care se simt importanți şi îmbujorându-se şi mai tare după vreo două sau trei pahare din vinurile scumpe oferite de Otto von Dortmann cu această ocazie festivă.

Stăpânul casei tocmai îl saluta, cumva din vârful buzelor, pe unul dintre oaspeți – un bărbat care îi semăna izbitor de tare, a cărui sosire îl lăsase relativ rece.

— Carevasăzică, Heinrich, începu Otto, văd că treburile câmpului merg înainte şi fără tine.

— De bună seamă, răspunse celălalt, zâmbind aproape imperceptibil. Bănuiesc că nici treburile băncii nu stau pe loc în lipsa ta.

— Ei, dar munca de fermier şi cea de bancher sunt prea diferite pentru a putea fi comparate, nu crezi?

— Ai dreptate, Otto. Tocmai de aceea eu sunt fericit să fiu un simplu fermier.

Otto zâmbi strâmb.

— Ce să zic, Heinrich, mă bucur că ai reuşit să te desprinzi de holdele şi de vitele tale cât să faci o vizită în oraş… Iar acum te rog să mă scuzi, trebuie să mă ocup de restul invitaților.

Heinrich încuviință din cap şi îl privi cum se îndepărtează.

Zâmbetul crispat nu pierise încă de pe fața lui Otto. Deşi scurt, acest schimb de cuvinte i se păruse stânjenitor. Adevărul era că nu îi făcea plăcere să se ştie că Heinrich este fratele său. Totuşi, având în vedere situația financiară a familiei, era nevoit să îşi arate respectul, invitându-l când şi când la astfel de evenimente.

Bărbatul cu care vorbise îl petrecu o vreme cu privirea. În ochi i se citea o uşoară tristețe amestecată cu compasiune. Treptat, acordurile cvartetului de coarde şi clinchetul paharelor de şampanie acoperiră din nou orice alt sunet.

Totuşi, în acea zi, dincolo de notele redate de formația compusă din două viori, o violă şi un violoncel, baronul Heinrich von Dortmann – sau „fratele de la țară", cum îl numea Otto pe la spate – distingea şi un alt soi de muzică. O muzică lugubră care îi dădea fiori nu numai lui, ci şi celor câțiva diplomați străini prezenți la petrecere.

— *Ah, Herr Baron, es freut mich sehr Ihnen noch einmal zu sehen*, i se adresă un bărbat într-o germană desăvârşită.

— Plăcerea este de partea mea, domnule McCallum, răspunse Dortmann în limba engleză. Şi, pentru a vă întoarce favorul, vă rog să îmi permiteți să folosesc limba maternă *a domniei voastre*.

— S-a făcut, încuviință bărbatul şi cei doi îşi strânseră mâinile.

— Şi mie îmi face mare plăcere să vă revăd, continuă Heinrich. Cum stau lucrurile la ambasadă?

Fața americanului se întunecă uşor, dar numai preț de o clipă.

— Trăim vremuri… grele şi uneori… hm, neliniştitoare, Herr von Dortmann, răspunse acesta, aruncând involuntar o privire înspre steagurile naziste arborate ostentativ de o parte şi de alta a intrării, ca nişte simboluri gemene ale epocii. Ei, dar viața unui

diplomat în capitala unei țări străine este întotdeauna plină de neprevăzut şi de pericole, nu-i aşa? adăugă el, cu un râs forțat, căruia îi lipsea cu desăvârşire seninătatea cu care chicoteau distinsele doamne din jurul lor.

Fratele gazdei observă atât acest lucru, cât şi îngrijorarea cu care se uitase interlocutorul său la steagul nazist.

— Cred că ştiu la ce vă referiți, domnule ambasador, spuse el. Nu trebuie să aveți rețineri față de mine. Nu fac parte din partidul nazist şi nu nutresc nicio simpatie față de membrii acestuia.

— În acest caz, Herr von Dortmann, continuă celălalt, la fel de încet ca înainte, ar fi mai prudent să nu faceți cunoscut acest fapt în cadrul unei asemenea reuniuni.

— Aveți dreptate. Mai nou trebuie să îmi aleg cuvintele cu atenție.

Americanul nu zise nimic. Thaddeus McCallum, asistentul ambasadorului Statelor Unite în Germania, ştia foarte bine când trebuie să îşi măsoare cuvintele. Era văduv şi de patru ani trăia la Berlin, împreună cu unicul său copil.

— Iată-l pe fiul meu, Matthew! exclamă el, întorcându-se spre un băiat drăguț de vreo şaptesprezece ani ce tocmai se servea cu mai multe sandvişuri miniaturale de pe una dintre tăvile cu mâncare.

La semnul tatălui său, acesta porni agale spre ei.

— Matthew, ți-l prezint pe Herr von Dortmann.

— Încântat de cunoştință, stimate domn, spuse tânărul, întinzând mâna liberă spre baron.

— Plăcerea este de partea mea, tinere McCallum, răspunse Dortmann, strângându-i mâna. Pare-se că avem de-a face cu un tânăr diplomat în devenire, adăugă el zâmbind, adresându-se lui Thaddeus. Şi fiica mea, continuă el, rotindu-şi ochii peste invitați, şi fiica mea este pe aici, pe undeva. Bănuiesc că sunteți cam de aceeaşi vârstă, Matthew. O, da, iat-o acolo, cu unchiul ei. Vă rog să mă aşteptați, aş vrea să vă fac cunoştință cu ea.

Dortmann îşi croi grăbit drum printre invitații sus-puşi şi extrem de eleganți ai fratelui său. Matthew începu să mănânce delicatesele pe care le ținea în mână, timp în care tatăl său dădu

mâna cu câteva cunoştințe, printre care se număra şi ambasadorul Germaniei la Washington, revenit pentru o lună în patrie.

După nici două minute, băiatul îl văzu pe baron revenind la braț cu o tânără. Era una dintre cele mai drăguțe fete pe care le văzuse vreodată.

— Domnule McCallum… Matthew, zise Dortmann, plin de încântare şi de vădită mândrie, permiteți-mi să v-o prezint pe fiica mea, Sabina.

— Fräulein von Dortmann, începu diplomatul american, *Ich bin*…

Baronul pufni în râs.

— Mă iertați, domnule McCallum, dar fiica mea vorbeşte engleza mai bine decât mine şi, dacă nu mă înşel, va fi încântată să îşi pună cunoştințele în practică!

— Ah, primiți scuzele mele.

— Nu face nimic, răspunse Sabina cu un râs cristalin.

Tatăl său avea dreptate. Tânăra vorbea perfect limba engleză, cu un uşor şi fermecător accent germanic.

— Miss von Dortmann, numele meu este Thaddeus McCallum.

— Încântată de cunoştință, răspunse fata, întinzându-i mâna.

— Iar acesta este fiul meu, Matthew.

Cei doi tineri îşi strânseră mâinile, fără să scoată un cuvânt. Privirile li se încrucişară preț de o clipă, apoi fiecare privi în altă parte.

O clipă le fusese de ajuns.

Fiecare văzuse în sufletul celuilalt şi fiecare ştia asta.

Înainte ca momentul să se prelungească peste măsură, devenind stânjenitor, celor patru li se alătură încă un invitat.

— Ei, amice McCallum, spuse individul cu un puternic accent britanic, extrem de afectat, se pare că naziştii ăştia ştiu să petreacă aşa cum scrie la carte atunci când nu sunt ocupați să scandeze *Zeig Heil* cât e ziulica de lungă.

— Ai dreptate, Worchester, e o petrecere clasa întâi, răspunse râzând americanul. Dar te-aş sfătui să ai grijă ce spui: domnul baron, aici de față, vorbeşte engleza mai bine decât dumneata!